

Kamerové systémy a ochrana soukromí

§ Právní poradna

RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů: Diskrétnost a ochranu intimity předpokládá pacient v ordinaci lékaře nebo v pokoji, kde je hospitalizován. Kamerou není přípustné sledovat ani ta místa, která jsou určena k ryze soukromým úkonům.

Spolu s kolegou, jehož ordinace sdílí s tou mojí společnou čekárnu, uvažujeme o zakoupení bezpečnostních kamer. Přes den je chceme využívat pro rychlý optický monitoring počtu čekajících pacientů, v době nepřítomnosti pak pro ostrahu našeho majetku. Ukládá nám zákon nějaká omezení ohledně pořízení a instalace kamerového systému?

MUDr. V. I., České Budějovice

Snaha zabezpečit ochranu své osoby či majetku prostřednictvím využití technologií, které umožňují monitorovat pohyb kolem nás, vede ke stále častější instalaci kamerových systémů. Jde o prostředek nepochybně účinný, zároveň ale také velmi agresivní vůči soukromí osob, které se ocitají v jeho dosahu.

V souvislosti s tímto faktem, ale také proto, že se na Úřad pro ochranu osobních údajů obracelo a obrací mnoho žadatelů s dota-

zy týkajícími se používání kamerových systémů, se ukázalo jako nezbytné vypracovat zásady pro používání kamerových systémů z hlediska aplikace zákona o ochraně osobních údajů. K zásadním pravidlům při používání kamerových systémů je třeba především říci, že oprávněnost jejich využívání je vždy nahlížena prvotně pod úhlem toho, zda účelu, k němuž je kamerový systém instalován, nelze dosáhnout jinými, pro soukromí méně invazivními prostředky.

K jistému nedorozumění může docházet proto, že ne každé provozování kamerového systému podléhá zákonu o ochraně osobních údajů. V případech, kdy umožňuje uchovávat záznamy, na jejichž základě lze identifikovat fyzické osoby, vztahují se na jeho provozovatele povinnosti stanovené zákonem o ochraně osobních údajů pro správce osobních údajů; naopak za situace, kdy dochází k „pouhému“ monitorování sledovaných míst, zákon o ochraně osobních údajů aplikovat nelze.

Monitorovaný prostor by měl být označen a osoby, které se v něm pohybují, by měly mít možnost získat informace o tom, jak jsou shromažďované osobní údaje zpracovávány; tedy např. tabulka označující, že místo je pod dohledem kamery, by měla dávat k dispozici i telefonní číslo, na němž se každý občan může dostat k podrobné informaci. K té patří nejen sdělení, jak jsou dále záznamy využívány, ale také, jak dlouho jsou pořízené záznamy uchovávány. Jednou z povinností správce osobních údajů je i to, že stanoví časové rozmezí, po které záznamy hodlá

uchovávat. Po uplynutí této lhůty musejí být záznamy likvidovány.

Není ovšem vůbec přípustné kamerou sledovat ta místa, která jsou určena k ryze soukromým úkonům – v prostorách obchodu to jsou např. zkušební kabiny. Ty představují typické místo, kde je třeba dosáhnout zabezpečení majetku jinými prostředky. Přirozeně tedy kamery nemohou být používány ani v prostorách toalet. I v prostorách šaten, kde kamery mohou sloužit ochraně majetku (obsahu skříněk určených k odkládání svršků), by měl být vymezen prostor, kam „oko kamery“ nedosáhne a kde je možné se bez jejího dozoru převléknout. Obdobně diskrétnost a ochranu svého soukromí předpokládá také pacient v ordinaci lékaře nebo v pokoji, kde je hospitalizován. I zde by tedy měla platit obdobná rozvaha zajišťující šetrný režim pro ryze soukromé úkony.

Každý správce osobních údajů, tedy i provozovatel kamerového systému vybaveného záznamovým zařízením, je povinen takové zpracování údajů oznámit Úřadu pro ochranu osobních údajů. Na webových

stránkách Úřadu je zveřejněno detailní vysvětlující sdělení k registrační povinnosti správců provádějících zpracování osobních údajů pomocí kamerových systémů (http://www.uoou.cz/reg_kam.php3).

Je třeba zdůraznit, že prioritním pro kontrolní činnost Úřadu není udělení pokut, ale zabezpečení korektního a férového jednání vůči občanům, k jejichž základním právům, garantovaným i ústavou, právo na ochranu jejich soukromí patří. ■